

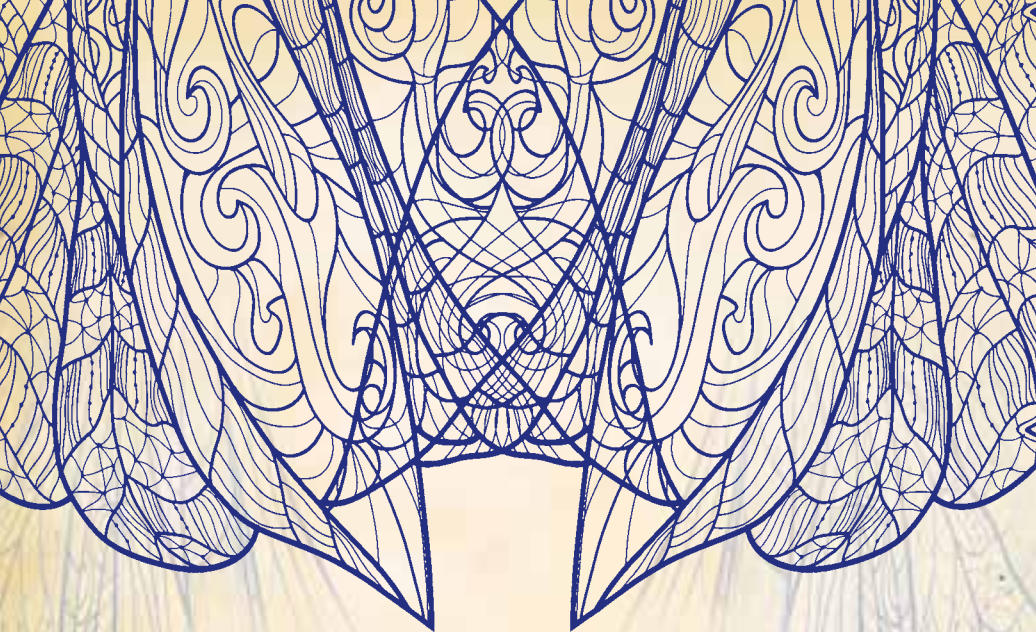
KAI MEYER

A

SÖTÉTSÉG

OLDALAI

Dream
válogatás

Egy csodás utazás a könyvek birodalmába.

Furia Faerfax egyre mélyebbre hatol a könyvek mágikus útvesztőjében. A réges-régi könyvtárak és a fantasztikus történetek birodalma fölött három kegyetlen és zsarnok család uralkodik. Egy titkos, ősi helyről, a Szentélyből próbálják irányítani a könyvmágusok és könyönkívüliek történetét. Viszont Furia és elszánt barátai ellenállást tanúsítanak. Azért, hogy a világot megszabadítsák elnyomóiktól, elindulnak, hogy a veszélyek ellenére a rejtett menedékhelyeken keresztül vágva megkeressék a hatalom központját. Ám amire egyikük sem számított: rábukkannak a könyvmágia legnagyobb titkára.

KAI MEYER az egyik legjelentősebb német fantasyszerző. Első regénye 1993-ban jelent meg. Azóta több mint ötven könyvet írt, és közel harminc nyelvre fordították. Művei világszerte több millió példányban kelnek el. A történeteit feldolgozták képregényként, hangjátékként és filmként is, díjakkal tüntették ki bel- és külföldön egyaránt.

Ez a regény a Varázskönyv-trilógia második kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.kai-meyer.de

www.seiten-der-welt.de

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Csak úgy pezseg az ötletektől, kalandos figuráktól és képzeletbeli lényektől.”

Amazon

„A páratlan ötletáradat folytatódik! És újra remek történetet tár az olvasók elé. A második kötet egységesen kapcsolódik minőségben az elsőhöz.”

Goodreads

„Kai Meyernek ismét sikerült az olvasót izgalmas utazásra vinnie a könyvmágia világán keresztül.”

Studentisches Kulturmagazin

„A sötétség oldalai lebilincsel végtelenül izgalmas cselekményével és fantasztikus kozmoszával, amelyet az író teremtett.”

Münchener Merkur

„Igazán lenyűgöző és fantasztikus kaland. A varázslatos világ pedig szinte szó szerint beszippant.”

Buchmarkt

„Aki nem hisz a könyvek mágijában, az meg nem olvasta ezt a könyvet.”

Literatur Spiegel

**Dream
válogatás**

KAI MEYER

A
SÖTÉTSÉG
OLDALAI

— részlet —

1.

Furiának már hetek óta könyvillata volt: a legjobb úton haladt, hogy kiváló könyvmágussá váljon.

A szeplős bőre papír és enyv illatát árasztotta, a hosszú, szőke haja nyomdafestékét. Gyerekkora óta szerette ezt az illatot, hiszen könyvekkel teli szalonokban és termekben nőtt fel. Az ember azt gondolhatta volna, a környezete illatát vette át, ám ez a testéből áradt, mintha ő maga is könyvvé vált volna.

Még most, a szabadban is érezte.

Az egyik lapostető alacsony kőkorlátján kuporgott, magasan Libropolis szűk sikátorai fölött. Az eltűnt könyvkereskedések városának szürke egén számtalan füstoszlop emelkedett a magasba, mintha a házak téglakéményeiben gyökerező futónövények lennének. Furia előtt háromemeletnyi szakadék tátongott. Ott lent, a gettó feketepiacán a legkülönbébb könyvekből kihullott könyvönkívüliek nyüzsögtek.

– Biztos vagy benne, hogy menni fog? – kérdezte Isis Nimmer-nis. Az Adamita Akadémia egykori ügynöke Furia mellett térdelt, és a sikátort pásztázta.

– Summerbelle jól felkészített.

– Summerbelle – mondta Isis lekicsinylőn – lehet, hogy tehetséges könyvmágus. De meglehet, hogy ez rosszabb lesz, mint bármi, amiben a Dalnok Fivérek mellett része volt.

– Ő mást állít.

– Csak felvág.

Furia egy pillantást vetett Isisre.

– Igazán menni fog.

Isis elhúzta a száját, de az arcjátéka épp olyan kimerültnek hatott, mint az összes mozdulata az elmúlt órákban. A szeme sarkában új ráncok keletkeztek: összesen hat, ahány hónap a Behálózott

elleni harc óta eltelt. Világos haját szorosan lófarcokba kötötte, az alkarján a szőr majdnem áttetsző volt. Szép nő volt, a harmincas évei közepén járt, de a vonásai keménysége idő előtt megöregítette, főleg amióta átállt a másik oldalra, és csatlakozott az Akadémiával szembeni ellenálláshoz.

A tekintetében most is aggodalom ült. A gondolatai nyilvánvalóan akörül forogtak, ami lent, a sikátorban folyt. Vagyis jobban mondva *nem* folyt.

– Már rég el kellett volna kezdődnie – dűnnyögte. – Finnian késésben van.

– Nem tud mit csinálni, amíg a könyvpiócák ki nem kelnek – felelte Furia a homlokát ráncolva. Olyan érzése támadt, hogy védelmébe kell vennie Finniant, főleg azok után, amit a fiú az elmúlt három hónapban magára vállalt.

Hirudo librorum, a közönséges könyvpióca, amely a könyvféreg, vagyis a vermis librorum falánk rokona. Isten irgalmazzon annak a könyvtárnak, amelyet ebédre kiszemel magának! Finnian hetekkel korábban több ezer tojást rejtett el az utca túloldalán álló épületegyüttesben. Ma érkezett el a nap, amikor a könyvpiócáknak ki kell kelniük. Az aprócska paraziták egynapos életciklusát percre pontosan ki lehetett számolni, feltéve, hogy az ember ismerte a pontos időpontot, amelyben a tojásokat rakták. Erre vonatkozóan Furia és Finnian kénytelen volt az alacsony, kapzsi férfi adataira támaszkodni, aki a piócákat az egyik mélyebben fekvő menedékhelyen tenyésztette. Nem tett fel kérdéseket, csupán zsebre vágta a busás fizetséget, majd elvegyült a bazár nyüzsgésében, ahol az üzletet megkötték.

Ha az információi helytállóak voltak, a *hirudo librorum*nak már kilenc perccel ezelőtt ki kellett volna kelnie. Mindent előkészítettek, mindenki az őrhelyén állt, hogy a hamarosan kitörő zűrzavart kihasználják. Csakhogy a zűrzavar nem akart kitörni.

Isis egyetlen rezdüléssel sem árulta el, hogy kétségei támadtak a küldetéssel kapcsolatban, ami talán azért is lehetett, mert a siker esélye kezdettől fogva csekély volt. Furia épp olyan jól tudta, mint ő, hogy a dolog csúnyán is végződhet, még akár mielőtt elkezdődne. Ez az első perctől fogva mindannyiuk számára világos volt,

Furiának és Isisnek épp úgy, mint Catnek és Summerbelle-nek. És természetesen Finniannek, aki a legnagyobb kockázatot vállalta.

A gettó sikátorának nyüzsgéséből lárma szállt felénk. Számtalan hang keveredett a kövezeten csoszogó léptekkel, ajtók és ablakok csapódásával, kerékpárok csengetésével és lópatkók kopogásával. A könyvönkívüliek gettójában csak kevés motorizált jármű közlekedett, olykor-olykor egy moped, még ritkábban egy-egy áruszállító jármű. Ha mégis elhaladt néha egy a sűrűn lakott utcán, akkor az leginkább háromkerekű robogó volt, kellőképpen keskeny ahhoz, hogy ne akadjon el a szűk utcácskákban.

Az őrhely alatt, amelyet Furia és Isis megfigyelés céljából elfoglalt, lent a sikátorban a mozgó árusok kíméletlenül óvták a helyüket. A feketepiacon volt minden, ami egyébként csak ritkán került a gettóba. Sok könyvönkívüli kész volt a szűkös havi bérét parfümre és kozmetikumokra, divatos ékszerekre és cigarettára kiadni. Különösen azokat az árusokat vették körül, akik régi videokazettákat árultak irodalmi művek megfilmesítésével. A könyvönkívüliek szerették az olyan regényeken alapuló filmeket, amelyekből egykor ők maguk kihullottak. Semmin nem szórakoztak jobban, mint egy-egy színészen, aki olyasvalakit játszott, akire ráismertek. Mivel a menedékhelyeken a digitális eszközök nem működtek – nem volt itt sem számítógép, sem tárolólemez – régi képcsöves televíziókkal és első generációs mechanikus videomagnóval segítettek magukon. Ha valaki mindkettővel rendelkezett, az egész szomszédság a képernyő köré csoportosult, és harsogó nevetés közepette nézték a felettébb száraz könyvfeldolgozásokat.

Isis türelmetlenül pillantott a karórájára, majd a borús égre.

– Ez nem sok jót ígér.

A könyvpiócák csak nappali világosságban kelnek ki, és már vérszesen sötétedett.

Magukra terítették fekete kapucnis kabátjukat, nehogy a levegőből meglássa őket valaki. A sikátor másik oldalán több részből álló, kusza épületegyüttes állt. Amerre a szem ellátott, burjánzottak a tető-ráépítések: súlyos téglatömbök, deszkafészek, még tornyok is lőrésekkel. Marduk, a gettó legveszélyesebb alvilági főnöke az egész tömböt erődítménnyé alakította, majd egy második és

harmadik útszakaszt is birtokba vett. A gettón kívül elképzelhetetlen lett volna, hogy Libropolis festői építészetét új épületekkel tönkre tegyék – az egész város angol falura hasonlított az osztóléces ablakaival és erkélyeivel –, ám Marduk nem törődött ilyesmivel: a hátsó tömb jó részét ledózeroltatta, és a birodalma közepén vörös téglából csarnokokat építtetett. Furia csak a tetejüket látta, egyiket a másik mögött, szépen felsorakozva, akár a hatalmas konténerhajók a kikötőkben. És éppen ott bújt meg a célpontjuk, a három nagy csarnok közül az utolsóban. Az egyetlen út Marduk főhadiszállásán keresztül vezetett.

– Vedd elő a lélekkönyved! – mondta Isis.

Furia a nadrágja egyik zsebébe nyúlt, és kitapogatta a csőrös könyvet. Érezte, hogy remeg. – Mi történt? – kérdezte halkán, amikor a kabátja alól előhúzta.

A csőr, amely hosszú nyakával kíváncsian szokott kinyújtózni a bőrkötésből, most visszahúzódott. A gyűrött nyakredőiből, amely úgy össze volt nyomódva, akár egy tangóharmonika, csak a sárga hegye kukucskált ki. Hóbortos könyvdísznek vagy kifordított zsebkendőtartónak lehetett volna tartani anélkül, hogy az ember valaha is rájött volna, hogy a kis vörös kötet önálló életet él.

A könyv ismét megremegett, de egyetlen hangot sem hallatott.

– Marduk miatt van – feltételezte Isis. – Gyakran rendez csőröskönyv-harcokat, hogy felvidítsa az embereit. Egész napos viadalokat, amelyek során több száz könyvet elszagatnak. – Gyors pillantást vetett Furia lélekkönyvére. – Hallottál róla, nem?

A csőr fel-le rándult, ami megfelelt egy bólintásnak.

– Ó, vagy úgy! – tört ki Furiából az együttérzés. Megsimogatta a lélekkönyvét, de a lapok csak nem váltak szét. Mintha összeragasztották volna a könyvet. – Mégis mi ütött beléd? Hiszen itt vagyok veled. – Hogy a könyvmágusi képességeit kibontakoztassa, fel kellett hasítania egy oldalszívet, és ez csak úgy ment, ha kinyitotta a lélekkönyvét.

– ...ikkooooa... – krárogott a könyv.

– Szükségem van a segítségedre – mondta Furia behízselő módon. – Nélküled el vagyok veszve.

– aaa... icce... ikkooooa...

– Tessék?

– Azt hiszem... pánikrohamom... van!

Isis grimaszt vágva figyelte a görcsbe rándult könyvet. – Úgy néz ki, a záróízzommal van a gond.

A csőr egy ujjnyira előrelendült. Bár nem volt szeme, képes volt olyan látszatot kelteni, mint aki épp szemrehányást tesz. – A létünk könnyek völgye, nélkülözések kálváriája. Te aztán igazán megérthetnéd egy könyv érzelmi világát, Isis Nimmernis!

A nő csak morgott valamit, amit Furia nem értett, aztán újra az utca túloldalára összpontosított.

A könyv figyelme egy pillanatra elterelődött, és Furia kihasználta a szempillantásnyi kegyet. Egy mozdulattal felcsapta a könyvet. A csőr koppant a tetőcserépen.

– Nem megmondtam? – kiáltotta a könyv egy sóhajtás kíséretében, mintha a világ összes terhe az ő vállát nyomná. *Abel Humble Uxbridge, Boringdon of Boringdon nyolcadik gróffjának élete és kora*, állt rajta, de ez csak álca volt. A csőrös könyvet nem azért alkották meg, hogy olvassanak belőle. Szívós kis harcos volt, és Libropolis hátsó udvaraiban jó néhány csőröskönyv-küzdelmet döntött el a maga javára. Számtalan rovátka és néhány laza oldal emlékeztetett a küzdőtéri karrierjére, amely után felfedte magát, mint Furia lélekkönyve. Azóta a lány éjjel-nappal magával hordta, a keze ügyében tartotta. Ahányszor a tanítómestere, Summerbelle kiképzést tartott, a könyv jó szolgálatot tett neki.

– Látod őket? – kérdezte Furia, miközben végiglapozta a csőrös könyvet, hogy a merev oldalait ellazítsa.

Isis kinyújtotta a nyakát, és a sarkon túl Marduk erődítménye felé pillantott. Valahol ott elől állt a főbejárat, annak a közvetlen közelében foglalta el az őrhelyét Cat és Summerbelle. Ők is arra vártak, hogy végre elkezdődjön.

– Semmi.

Furia az orrát ráncolta a szag miatt, amely a sikátorból szállt fel. Lassacskán a bőre könyvillatát is elfedte. – Nem így képzeltem el, amikor arról álmodoztam, hogy a könyvbéli kalandokat én magam élem át. – Az olvasófotelje kényelmében Fantastico

Fantasticellivel kereskedőket kirabolni és Jim Hawkins* oldalán a kincses szigetre vitorlázni egészen más érzés volt, mint itt, a szemében gubbasztani.

Két hónapja lett tizenhat éves. Korábban a születésnapján mindig Pauline mézeskalácstortája várta reggelinél az étkezőasztalon, de a szakácsnő már nem élt, így Furia ebben az évben más ajándékokat kapott: Cattól levendulaszappant a winchcombe-i boltból (amióta Cat rendszeresen tisztálkodott, azt gondolta, másoknak is szüksége van rá); Isistől egy zsebkést („Harminckét funkció! Garantáltan rozsdamentes!”); és az öccsétől, Piptől az utolsóelőtti mézeskalácsot, amelyet a kisfiú hat hónapon keresztül őrzött neki a matraca alatt.

Miközben a csőrös könyv még morgott, Isis megkérdezte:

– Tulajdonképpen ki eteti Samsát, amíg te távol vagy?

– Pip. Már jó ideje ő csinálja.

Isis kétkedve vonta fel a szemöldökét. – Te engeded, hogy egyedül bemenjen ahhoz a búskomor bogárhoz?

– Tizenegy éves. Boldogul.

Isis kinyitotta a száját, ám abban a pillanatban el is felejtette a választ. A sikátor túloldalán kiáltás hangzott fel, amelyet sok másik követett. Az izgatott kiabálás elkeveredett a riasztó jelzésekkel. A fegyveres örök, akik Marduk erődítménye tetején őrzáratoztak, izgatottan néztek körül. Az elsők az épületbe vezető bejáratokhoz rohantak.

Isis lendületes mozdulattal felguggolt. A szeme ragyogott az el-tökéltségtől, és dühös vonásain mosoly suhant át. A szűk fűzője kapcsain lágy csillogás szűrődött át. Már hetek óta nem hordott fehérét, mint korábban. A legmélyebb feketét viselte.

Furia lehúzta magáról a kapucnis kabátot. A zsebes nadrág fölött sötét garbós pulóvert viselt, szőke haját feltűzte. A jobb keze mutatóujját a lélekkönyve oldalai közé dugta.

– Könyvpiócák! – A csőr siránkozó sóhajt hallatott. – Gyűlölöm ezeket az állatokat! Úgy rágják át magukat a könyveken, mint

* Robert Louis Stevenson *A kincses sziget* című művének hőse.

a kukac a sajton. Felelőtlenység magaddal vinned. Halljátok? Felelőtlen-ség!

Isis átdobta a sikátor felett az elfeledett bestseller újrakötött kiadását. A könyv a szemközti tetőn landolt. Ugyanannak a regénynek egy másik példánya közöttük hevert, ám amikor Furia érte akart nyúlni, az már magától felfelé lebegett. Isis a jobb kezét a címlapra fektette, Furia a balt a hátoldalára. Alig érintették meg a könyvet, az ujjai alatt máris szikrázni kezdett.

Abban a pillanatban köddé váltak, egy másodperc erejéig a semmiben zuhantak a világ oldalai között, majd megjelentek Marduk erődítményének tetején, pontosan az első példány mellett. A lábuknál heverő könyv már kezdett elhomályosulni, és a következő szempillantásban el is tűnt.

Furia a környéket figyelte, miközben Isis fürge mozdulatokkal kinyitotta a fűzőjén a kapcsokat; csak egyet hagyott bekapcsolva, a középsőt. A sötét anyagon fényhullám tört át, és a nő szívverésének ritmusára lágyan lüktetett.

– Minden rendben?

Furia bólintott.

– Ha valakit érdekel – dünnyögte a csőrös könyv –, én rosszul vagyok.

Furia együttérzőn megpaskolta a könyvborítót, majd lehajolt, úgy követte Isist egy toronyszerű felépítményhez, alig tíz lépés távolságban. A keskeny acélajtó előtt megálltak. Isis lenyomta a kilincset. Belülről be volt reteszelve.

– Finniannek mindjárt itt kell lennie – mondta Furia. – Mindig tartja magát a megbeszéltekhez.

Isis megfordult, de nem Furiát nézte, hanem a tetőt. A szeme elkerekedett, miközben a torkolattűz visszaverődése mintegy lassított felvételként fellobbant a szembogarán.

– Le! – kiáltotta, az egyik kezével félrelökte Furiát, a másikkal pedig kinyitotta a fűzője utolsó kapcsát.

A lövés csattanása egy másodperc töredéke múlva csendült fel, valaki felkiáltott, és Isis csillaghideg fényben felragyogott.

2.

Néhány perccel korábban Cat és Summerbelle még egy sikátor torkolatának árnyékában álltak. Türelmetlenül figyelték az erődítmény főkapuja előtti jövés-menést.

Számtalan kereskedőstandot állított fel, míg mások nyakukba akasztott tálcáról kínálták az árut. Itt senki nem félt a gárdától és a milíciától. A gettóban a legtöbb illegális üzletet Marduk irányította, és az Adamita Akadémia megtúrte, amíg közvetlenül a talpnyalói lábára nem taposott. Azt beszéltek, az alvilág királyának olyan kényszerítő eszköz van a birtokában, amellyel megpuhította a hatóságokat, és az ember hajlott rá, hogy hitelt adjon a híreszteléseknek, mivel Marduk szenvtelenül engedélyezte a tiltott javak árusítását.

A nyüzsgés egy keleti bazárra hasonlított. A favázás házak között fűszerek és szappanok illata szállt, amely elkeveredett a szorosan egymásnak feszülő férfiak és nők izzadságával, a sült disznóhús és friss lócitrom szagával. Habár Libropolisban az angol volt a leginkább használt nyelv, Cat újra meg újra hallott francia, olasz és német mondatfoszlányokat is. Kétségkívül akadtak könyvönkívüliek ázsiai, afrikai és arab könyvekből is, de éppen úgy, ahogy London színes utcai piacain, a legtöbben itt is igyekeztek közös nyelven beszélni, hogy eladhassák az árujukat vagy éppen alkudni tudjanak.

– Nem szabadott volna megbíznunk abban az ellenszenves alakban – mondta Cat megvetően –, abban a *piócatenyésztőben!*

Úgy hangsúlyozta a szót, mintha nem szívesen venné a szájára. Holott majd három évig élt itt a gettóban, és akkor még többnyire teljes odaadással használt minden elképzelhető szitokszót.

Cat legnagyobb aggodalma nem a terv sikere volt, hanem Finnian az erődítmény belsejében. A lány egyszer már behatolt egyedül ebbe az épületbe, majdnem hét hónappal korábban. Ak-

kor egy mumifikált könyvmágus kezét lopta el Marduk legendás gyűjteményéből. Felajánlotta, hogy ezúttal is megpróbálja egyedül, de be kellett látnia, hogy most már más a helyzet. Egyrésztől azt a tárgyat, amelyre szemet vetettek, Marduk utolsó csarnokában tárolták, a leghátsóban azon termek közül, amelyekben a könyvmágia ritkaságainak legendás fülkáját őrizték; egyetlen tolvaj sem jutott el soha odáig. Másrésztől az örök számát Cat betörése óta megháromszorozták.

A mellette álló Summerbelle mélyebben a homlokába húzta a kapucnit, habár már órák óta nem esett. A fiatal könyvmágus rendkívül világos bőrű volt, és egy porcelánszobor finom vonásaival rendelkezett. Félhosszú haja hófehér volt, a szemöldöke ellenben majdnem fekete. Summerbelle egy sussexi báró ivadéka volt, ízig-vérig előkelő származású lány. Az apja az Akadémia nyílt kritikusa, középkori kéziratok tudós gyűjtője volt, akinek nem akaródzott úgy táncolni, ahogy a három család füttyült. Mint oly sokakat, akik fellázadtak, a gárda tagjai egy éjjel valami átlátzó ürüggyel elvitték, és börtönbe dugták. A családjá nem látta viszont, amíg hónapokkal később ki nem adták a holttestét. Állítólag a fogva tartás ideje alatt halt meg szívinfarktuszban.

Nem sokkal később Summerbelle csatlakozott a Dalnok Fivérekhez, és egyelőre ő volt az egyetlen könyvmágus, aki az ellenállás oldalán harcolt. Volt még egy könyvmágusi képességekkel bíró egykori lelkész is; ám ő néhány hete hátat fordított a rezidenciának, és eltűnt a menedékhelyeken.

Azon idő alatt, amíg Summerbelle a Dalnok Fivérekkel a Holt Könyvek Erdejében rejtőzött, semmit nem vesztett a csodafinom gesztusaiból. Gyakran járt emelt fővel, már tizenhét évesen mély kétségről árulkodó ránc árnyékát hordta az orra tövén, és többnyire úgy beszélt, mintha éppen a királynő kerti partijáról jönne. A rezidencián töltött első hetekben Cat kerülte őt – korábban a legtöbb könyvmágussal így tett –, de egyszer csak Summerbelle nagyképűsége annyira az idegeire ment, hogy vitát szított. Legnagyobb csodálkozására Summerbelle elnézést kért tőle, és biztosította, hogy semmi esetre sem tartja magát jobbnak másoknál.

A gettóban töltött évek után Cat nem volt hozzászokva az ilyen udvarias engedékenységekhez. Finnian viszont maga mellé vette, és elmesélt neki egy-két dolgot Summerbelle múltjáról. Azóta a lányok között ingatag fegyverszünet uralkodott: Cat igyekezett tudomást sem venni Summerbelle magas-rangú-leszármazott-viselkedéséről, miközben Summerbelle visszanyelte a Cat nyers zsargonját illető csípős megjegyzéseit. Olyan béke volt ez, amelyben senki nem hitt igazán, paktum a felső- és az alsórétteg, a higgadt Sussex és a mocskos gettó, a született hölgy és a pimasz vadóc között.

Marduk főhadiszállása előtt az örök éppen elűztek egy alacsony könyvönkízülit, aki vámmentes cigarettát próbált eladni a járókelőknek: a Smoke & Mirrors volt a legtöbb könyvmágus kedvenc márkája, mert a füstje némi gyakorlás után a legutóbbi olvasmány kulcsjeleneteit formázta. Ez néha nagyhatású volt, néha kínos, és mindig rosszfajta hencsérés. Az árus valószínűleg nem fizetett védelmi pénzt, vagy valami más okból szerepelt Marduk fekete listáján.

Az őrszemek tagbaszakadt, lőfegyverrel és szablyával felfegyverkezett alakok voltak; a tör még mindig státuszszimbólumnak számított a menedékhelyeken, még ha alig valaki használta is nyíltan. A férfiak mind egy szálig könyvönkízüliek voltak, mert Marduk soha nem vette volna körbe magát könyvmágusokkal. Bár gyűjtötte a kézműves tárgyaikat és a hagyatékukat, ugyanakkor emésztette az irigység: könyvönkízüliként soha nem fog önálló könyvmágusi hatalom birtokában állni – így fektette le ezt egykor Siebenstern a teremtés könyveiben. Isis volt az egyetlen ismert kivétel a szabály alól, és ezt Furiának köszönhette.

Cat ismét a karórájára nézett, ormótlan férfióra volt, amelyet a gettóban töltött első napján lopott, és azóta szinte le sem tette. – Miért nem kelnek ki?

– Talán már kikeltek – mondta Summerbelle, és megdörzsölte a hegyes orrát. – Tudod, Cat, azért léteznek szerek a *hirudo librorum* ellen.

Summerbelle szerette a mondatait azzal kezdeni, hogy „tudod”. Ez is olyanfajta fellengzősség volt Cat szemében, amitől menten dühbe gurult. De aznap hidegen hagyta. Bármilyen csábító is

volt az elképzelés, hogy a fehér hattyúnyakánál fogva megragadja Summerbelle-t, és jól megrázza, nem akarta, hogy bármi is elterelje a figyelmét azokról a dolgokról, amelyek igazán számítanak. Például a Finnian miatt érzett aggodalmáról.

– Mindig ezt csinálja – dűnnyögte az orra alá. – Kitűz magának valami célt, és az életét teszi érte kockára. Neki teljesen mindegy, hogy valakinek esetleg hiányozni fog, ha odaveszik.

Summerbelle megérintette a vállát. – Semmi nem fog Finnian-nal történni. Pontosan tudja, mit csinál.

Negyedévvvel korábban a fiú beépült Marduk bűnöző bandájába, hogy alaposan előkészítse a mai napot. A lány három hónapja nem látta őt, és a világon semmit nem hallott róla; csupán néhány sort váltottak a gettó szélén gazdátlanul álló levélsekere ny segítségével. A lánynak olyan nagyon hiányzott, hogy éjszakánként a kapáló szívére riadt fel, és órákon át semmi másra nem tudott gondolni, csak mindenféle katasztrófára, ami a fiúval történhet. *De ez nem én vagyok* – beszélte be magának a lány újra és újra. Amióta tizenhárom éves korában elment otthonról, nagy hangsúlyt fektetett az önállóságára, éveken át eltengődött a gettóban, és kívívta magának a megbízható bértolvaj hírnevet. Senki miatt nem akart aggódni, még maga miatt sem, és főleg nem valaki más miatt.

– Meg tudom érteni, hogy szereted őt – mondta Summerbelle, miközben Marduk kusza erődítményét nézte.

– Ezt meg hogy érted?

Summerbelle lopva mosolygott. – Okos. Jól néz ki... Nos, talán nem mindenki szemében, a törött orrával és a sebekkel a fülén. De hazudnék, ha azt állítanám, nincs benne semmi vonzó.

Cat szeme szikrát szórt. – Mindenekelőtt van *barátnője*, világos?

– Három hónapon át nem volt neki. – Ha most még hozzáteszi, hogy „legalábbis olyan nem, akiről tudunk”, akkor Cat itt és most betöri az orrát, amitől a lány kétségkívül jóval kevésbé lenne *vonzó*, mint Finnian. Fittyet hányt volna a kockázatra, hogy a könyvmágus büntetésből esetleg könyvpióciává változtatja.

Ha őszinte akart lenni, pontosan ez volt a gond: Summerbelle-t már tizenkét évesen megalálta a lélekkönyve, hallatlanul korán, és

azóta olyan mesterévé vált a könyvmágiának, mint más korabeli lányok a lovaglásnak.

Cat mély levegőt vett, beletúrt rövid, fekete hajába, majd úgy tett, mintha sürgősen át kellene vizsgálnia a bőrdzsekije minden zsebét. A hosszú lábát csíkos cicanadrágba bújtatta, és továbbra is azt a nehéz bőrcipőt viselte, amelytől nem akart megválni.

– Figyelem! – szólalt meg ekkor Summerbelle. – Kezdődik.

Az erődítmény belsejében megszólalt a riasztó, majd felbőgött egy sziréna.

Cat a dzsekije alól előhúzta a könyvet, amelyet mindvégig ott rejtegetett. Summerbelle a maga azonos kiadását már a kezében tartotta. A könyveket kinyitották az első oldalon, és suttogva felolvasták a bevezető mondatokat. Cat, aki könyvmágusi képességek nélkül született, érezte, ahogyan a könyv hatalma rásugárzik. Soha nem fog hozzászokni; olyan volt, mintha egyszerre csak egy másik értelem is kinyílna benne, a könyv tudata, amely egyesült az ő szellemével. Rövid ideig szimbiózisba lépett vele, és a gondolataiban olvasott.

A szűk sikátor védelmében maguk elé fektették a könyveket a talajra – akkorák voltak, mint egy művészeti album, kőkemény bőrbe kötve –, és középen felcsapták.

Két lábbal a nyitott oldalakra álltak.

Aztán parancsot adtak a könyvdeszkáknak, hogy emelkedjenek fel a földről, és repítsék őket a levegőbe.

3.

A mikor a könyvpiócák kikeltek, Finnian éppen a tetőtérbe tartott.

Ha a tenyésztő adatai megbízhatóak lettek volna, a parazitáknak már tíz perccel ezelőtt ki kellett volna rajzaniuk. Tetőgerendák mögött, kilazult járólapok alatt, a faburkolat és a fal repedéseiben Finnian már hetekkel korábban majd két tucat helyet preparált ki a nyálkás tojásváladékkal. Hogy késlekedett a dolog, az semmi jót nem ígért.

Tulajdonképpen már negyedórája a tetőre vezető ajtónál akart lenni, hogy az első riasztáskor beengedje Furiát és Isist. Ám a kanyargós folyosón Marduk egyik alvezére beszédbe elegyedett vele. A kérdései mellékesnek hatottak Finniannek az ellenállás soraiban töltött múltját illetően; de hogy éppen aznap faggatózott olyan kitaratóan, az gyanakvást keltett a fiúban.

Még egy emelet a tetőig. Az *egyik* tetőig. Mert az épületegyüttes olyan sok különálló épületből állt, amelyeket folyosók és lépcsők kusza hálója kötött össze egymással, hogy a tájékozódás épp olyan nehéz volt, mint egy labirintusban.

Az ordítás akkor kezdődött, amikor befordult az utolsó sarkon.

Néhány másodperccel korábban még hallotta fentről a postalambok bűgását. Marduk szívesen küldte az üzeneteit galambokkal, megbízhatóbbnak és biztonságosabbnak tartotta őket, mint Libropolis ódon telefonhálózatát, amelynek a kábelcsomóit minden sarkon le lehet hallgatni.

Amikor a főhadiszállás mélyéről egyre hangosabb kiáltások és riasztó jelzések hallatszottak fel, a madarak hirtelen elnémultak. Marduk a ritkaságok tárán túl Libropolis egyik legértékesebb könyvtárával is rendelkezett, a több tízezer példányt a város könyvkereskedéseitől sarcként és „a jó barátság bizonyítékaként” hajtót-

ta be. Finnian a könyvpiócák tojásait a könyvtártermekbe vezető ajtók előtt helyezte el, és Marduk emberei bizonyára éppen ekkor fedezték fel, hogy kukacszerű teremtmények ezrei hömpölyögnek át az ajtók alatt, és vetik rá magukat a könyvimádó vezérük kincseire. Mivel Marduk maga nem volt jelen – egy másik menedék-helyen rendezte éppen az üzleti ügyeit –, az alvezérei remélhetőleg pánikba esnek, és minden rendelkezésre álló embert ráállítanak az éhes piócák levadászására. Bizonyára sejtették, mi vár rájuk, amint a vezérük felfedezi a pusztítást.

Finniannek hetekre volt szüksége, hogy a banda bizalmát elnyerje. A bomba, amelyet a Holt Könyvek Erdejének küszöbén felrobbantott, a Dalnok Fivérek közül sokakat megmentett a gárdától. Mivel a holttestét soha nem találták meg, a neve továbbra is szerepelt az Akadémia körözési listáján – jelentős előny, ha az ember Libropolis legnagyobb bűnszervezetének azt akarja bemesélni, hogy menedéket keres a soraiban.

Amikor a galambok kamrájához ért, madárürülék és elhullott tollak szűrős szaga csapta meg. Az állatok körös-körül ketrecekben voltak elhelyezve, szorosan egymás mellett gubbasztottak, és a sötét gombszemükkel figyelték a fiút, mintha a mesterük rajtuk keresztül figyelné az árulást. Azt beszéltek, Marduk Libropolis minden szegletén rajta tartja a szemét, és nem tudta elűzni a gondolatot, hogy már rég átláttak itt rajta, és csak elhitetik vele, hogy még mindig a kezében tartja a dolgokat.

Az erődítmény mélyén ismét felbőgött egy sziréna. Ajtók csapódtak ki és be, emberek ordítottak összevissza, a kiáltásaikat eltorzította a folyosók és lépcsőkürtök visszhangja.

Finnian a szabadba vezető acélajtóhoz ért. Alig észlelte a ketrecek bűzét, amikor a kezét a nehéz reteszre tette. Ő maga nem volt könyvmágus, ezért nem érezte, hogy a túloldalon tartózkodik-e valaki könyvmágusi képességekkel. A tervére és a szerencsére kellett hagyatkoznia.

A nehéz retesz szorult. Csak lassan és dőcögve lehetett mozgatni.

– Gyerünk már! – lökte meg hevesen a tolózarat.

Kint lövés dördült.

4.

Isis lökése oldalra sodorta Furiát. A lány támadóállásba helyezkedett, közben körbeperdült, de megbotlott. Azt olvasta, hogy az ember a golyót csak némi késéssel érzékeli – az első másodpercekben a sok eltompítja a fájdalmat, így Furia egy pillanatig nem volt benne biztos, hogy eltalálták-e.

Nem maradt ideje, hogy megnézzze, megsebesült-e. Valaki felkiáltott, miközben a fényfolyam vakító fehérbe borította a környezetét.

Isis terpeszben állt az acélajtó előtt. A felsőteste könyvként nyílt szét, ott, ahol néhány szempillantással korábban még a szegycsontja volt. Felhasadt, és verdeső oldalak váltak láthatóvá. Az egyik oldal megdermedt, majd két rétegre hasadt, és felizzott közöttük az oldalszív. Isis ajka némán dübnyögött néhány szótagot. A hatalma nagyobb volt, mint a legtöbb könyvmágusé, ám a használata iszonyatos erejébe került. Még hat hónap elteltével is nehezeére esett az újonnan szerzett képességeit teljesen kimerítenie.

A férfi, aki rálőtt, megfürdött az izzó világosságban, aztán a légnyomás, amely egy páncélkocsit is ellökött volna, messze sodorta. Ordítva a tető élének vágódott, majd háttal a sikátorba zuhant.

Furia felpattant. Most már az erődítmény lábánál álló utolsó őrszem is biztosan felfogta, hogy behatolók vannak a tetőn.

Az oldalszív Isis mellkasában kihunyt, és újra női felsőtest alakját öltötte. Csupán egy vörös vonal maradt vissza, alig egy sebhely, amely a mellei között az övcsatjáig húzódott.

Furiának a nyelvén volt a megjegyzés, hogy épp elég lett volna, ha rálő a férfira – Isis egy ezüst automata pisztolyt hordott az övéen –, de pontosan tudta, hogy ez nem tudatos döntés volt. Amióta Isis Siebenstern-könyvönkívülivé vált, meg kellett küzdenie a következményekkel: egyrésztől roppant hatalommal rendelkezett,

másrészről nehezebbé esett ezt a hatalmat uralni. Ő volt az első és feltehetően egyetlen könyvönkívüli, aki könyvmágusi erővel bírt – mégpedig olyan mértékűvel, hogy tán még a legendás Phaedra Herculaneát, minden könyvmágus ősanyját is lenyűgözte volna.

Isis dűnnyögve szitkozódott, miközben bekapcsolta a fűzőjét, ezúttal majdnem minden kapcsot, hogy az oldalszív ne tudjon ismét önállóan kinyílni. Aztán kirántotta a pisztolyát, és szétnézett a tetőn. Bármelyik pillanatban újabb őrszemek bukkanhatnak fel.

Furia látta, hogy Isis kicsit tántorog. Izzadságcseppek csillogtak a szemöldökén. – Minden rendben?

Isis bólintott.

– Egészen biztos?

– Istenem, Furia, fejezd be! Jól vagyok! – Isis hangjának az éle talán épp olyan akaratlan volt, mint a korábbi erőszakos kitörése. Isis akkor vált szeszélyessé, ha az ereje végén járt. Hamarosan ismét többnapos regenerációs alvásba zuhan, mint az elmúlt hónapok során oly gyakran.

Furia felemelte a csőrös könyvet, és az egyik ujját a lapok közé dugta. A toronyszerű felépítmény irányából hangok hallatszottak, tehát még nem hívtak be minden embert a piócák elleni harchoz.

– Háttal egymásnak! – parancsolt rá Isis. – Mindkét oldalról jönni fognak. Nem szabad pánikba esned, ha túl sokan vannak. Mindig csak egyre összpontosíts, és szép sorban iktasd ki őket! És ügyelj a visszacsapódásra!

Furia bólintott. A visszacsapódásokat időközben már alig érezte, olyan gyakorlottá vált a könyvmágia bevetésében, miután Summerbelle hónapokon át edzette.

A torony mindkét oldaláról léptek közeledtek a kőlapokon és a tetők ormain. Férfihangok kiabáltak összevissza. Ugyanakkor lent további csengők szólaltak meg, a riasztósziréna újult erővel bőgött fel.

Furia felcsapta a lélekkönyvét.

– Sikerülni fog! – kiáltotta a csőr letről, de a biztonság kedvéért behúzta a rugalmas nyakát, mintha nem bízna a saját szavaiban.

Furia kevésbé félt az őrszemektől, mint attól, hogy ő maga kudarcot vall. Sokáig harcolt érte, hogy részt vehessen ezen a bevetésén.

A hangok felerősödtek. Valaki figyelmeztette a többieket. A férfi valószínűleg látta a fényt, amely a másik őrszem végzete lett.

– Figyelj! – suttogta Isis mögötte. – Három... kettő...

Valaki feltépte mellettük az acélajtót. Tollak örvénylettek a magasba. A madárürülék maró szaga a szabadba áradt.

– Befelé! – kiáltotta Finnian. – Siessetek!

Rosszul nézett ki, koszos volt, a haja zsíros. A szemében valami azt mondta Furiának, hogy nem csak a külseje ilyen megviselt. A fiú gyorsan oldalra ugrott, és beintette őket.

– Mindet elintéztük volna! – krárogott a csőrös könyv, de azért a hosszú nyakát az ajtó irányába nyújtotta, mintha nem tudna elég gyorsan eltűnni mögötte.

– Fuss! – parancsolt rá Isis. Ő egy pillanatra még megállt, hogy fedezze a visszavonulást. Furia a szeme sarkából látott néhány alakot a torony sarkánál felbukkanni, de későn érkeztek. Isis és ő el tudnak iszkolni az összetűzés elől, egyszerűen bevágják maguk mögött az ajtót, és...

Isisnek ez meg sem fordult a fejében. Furiának dobta a pisztolyt – „Fogd!” –, majd két-három ugrással újra a tetőn termett. Hogy minden ellenfél pillantását magára vonzza, álló helyzetből szaltózott egyet a levegőben. Olyan volt, mint egy fekete szövet verdeső árnya. Amikor talpra érkezett, az arcát a hat férfi felé fordította, akik két csoportban jöttek felé a torony sarkaitól. Isis ujjai villámgyorsan mozogtak, úgy száguldottak végig a fűző kapcsain, akár egy zongoristáé.

Furia elfordult, amikor Isis felsőtestéből előtört a fény, az oldalszív gomolyagba kötött hatalma, amely erősebb volt, mint bármelyik nyomtatott könyvé. A galambos kamrában a pillantása Finnianre siklott, aki tágra nyílt szemmel bámult kifelé. A vonásain sem diadal, sem félelem nem ült, csak valami, ami végzetesen úgy nézett ki, mint a düh. Vajon mennyire került közel az utóbbi három hónapban ezekhez az emberekhez? Közöttük élt, úgy lehet, barátságot is kellett velük kötnie, hogy elfogadják. Milyen jól

ismerte azt a hat férfit, akiket Isis ott kint egy szempillantás alatt megölt?

A hangok elnémultak a szabadban, mire Isis is a galambok tornyába lépett. Finnian becsapta az ajtót, és bekattintotta a rezeszt.

Isis leguggolt, a zsebéből előhúzott egy kilapított origami állatot, és megformálta. Aztán lendületes mozdulattal kaput nyitott neki a menedékhelyek között, éppen egy ökölnyit. Furia tudta, hogy a rezidencia könyvtárába vezet, az épület alatt található római katakombákba. Ariel ott várja az üzeneteiket.

Isis a nyitott tenyerére ültette a kis origami madarat, súgott neki valamit, majd elreptette. A madár ingatag szárnycsapásokkal átvitorlázott a menedékhelyek közötti nyíláson, hogy tudassa Ariellel, az első akadályt legyőzték.

Az aprócska kapu ismét becsukódott, surrogó ponttá vált a levegőben, és eltűnt. Isinél volt még néhány papírállat, mindegyiket úgy idomította, hogy egy-egy könyvhöz vissza tudjanak térni. Egy olyan könyvhöz, amely Arielnél található. Az origamik nem voltak túl okosak, de jó ösztönökkel rendelkeztek; a legtöbben megtalálták az utat még a világ oldalai között feszülő ürességben is.

Isis és Finnian úgy bólintottak egymásnak, mint a profik, hiszen azok is voltak. A nő egykori ügynök, aki több tucat körözött könyvönkívülit kapott el, a fiú pedig az ellenállás harcosa, aki számtalan támadást intézett az Adamita Akadémia intézményei ellen. Halálos ellenségeknek kellett volna lenniük, most mégis együtt dolgoztak ugyanazért a célért.

Azért voltak itt, hogy a Szentély térképét ellopják, és senki nem kérdőjelezte meg, hogy megéri-e ezért emberek és könyvönkívüliek életét feláldozni. A térkép jelölte a titkos utat az Adamita Akadémia legszentebb helyére, a Szentélybe, arra a helyre, ahol a három családfő össze szokott gyűlni tanácskozni. Egyetlen Dalnok Fivér sem látta még a térképet a saját szemével. Valójában holmi híresztelés nyomában jártak: a térkép állítólag jó ideje Marduk karmai közé került, és így a ritkaságok gyűjteményének legdrágább kincsévé vált.

A Skarlátterem – amelyből később az Adamita Akadémia megalakult – alapítói a tizenkilencedik században hozták létre a Szen-

télyt, a mélyen a világ oldalai közé rejtett menedékhelyet. Csak a három család hozzátartozói voltak képesek az odavezető kaput kinyitni. Azt beszéltek, hogy a szóban forgó térkép jelöli a pontos elhelyezkedését. A térképész magas árat fizetett a merészségéért.

Gyorsan átszelték a galambok kamráját. Madarak ricsaja és kihullott tollak örvénye kísérte őket. Finnian egy csigalépcsőn vezetette le őket. A kürtő mélyéről megcsapta őket a felbőgő sziréna hangja és az alvezérek parancsszavai.

Isis hirtelen megállt.

– Itt valami nincs rendjén.

Furia ránézett. – Ezt hogy érted...

De akkor már ő is érezte.

– Könyvmágia – suttogta. Szabályosan átítatta az egész helyet. Finnian nem érezte, neki nem volt ehhez érzéke. A két könyvmágus viszont azonnal felismerte ezeket az erőket.

– Lehetetlen – mondta Finnian. – Marduk főhadiszállásán nincsenek... – Nem fejezte be a mondatot, árny suhant végig az arcán. A sötét szemében valami megváltozott. – Én... – kezdett bele újra, majd mégis megrázta a fejét.

– Mi történik itt? – kérdezte Isis éles hangon.

Tényleg, mi? Kérdezte volna Furia legszívesebben. Egy olyan helyen, ahol nem lehetett volna könyvmágia, mert Marduk nem túrt meg könyvmágusokat a soraiban, a levegőt valósággal telítette az elszabadult mágikus erő.

– A piócák? – ötletelt, de ő maga sem volt róla meggyőződve. – Vagy Marduk gyűjteménye?

Isis megrázta a fejét. – Az ennek legfeljebb a töredékét magyarázná meg, nem lenne több mint enyhe villódzás.

– Tovább kell mennünk! – Finnian lefelé mutatott. – Csak néhány percünk maradt.

5.

Cat és Summerbelle a főbejáratnál állomásozó őrszemek feje fölött repült el a könyvdeszkákon, becsmérelték és szidalmazták őket, és a piac minden látogatójának a figyelmét magukra vonták.

Ideges vihogás csendült fel, lópatkók kopogása. Amikor Cat hátrapillantott, látta, hogy nem is ló volt, ami az első patáit a levegőbe emelte, hanem egy kentaur. A nem emberi könyvönkívüliek nem mentek ritkaság számba a gettóban, de némelyek nagyobb feltűnést keltettek, mint mások. Ez itt majdnem ellopta tőlük a show-t. Summerbelle gyorsan felhasított egy oldalszívet a lélek-könyvből, reptében elolvasta a benne izzó írást, mire az égből villám csapott a tömegbe. Csupán ártalmatlan káprázat volt, ám a rákövetkező mennydörgés még az erődítmény belsejében bőgő szirénát is túlharsogta.

A feketepiac látogatói a környező síkatorokba özönlöttek, ám előtte még néhányan fűgén a megzavarodott kereskedők áruiba markoltak, és teletömtek a zsebüket. Az árusok felemelt ököllel fenyegették a fejük fölött elsikló lányokat, mire Summerbelle két további villámot varázsolt, amelyek a kaputól jobbra és balra csapódtak be. Ezúttal a homlokzaton szikrák sercegettek, és a villámok két őrszemet a földre terítettek. A káprázat ideje elmúlt. Órákba fog telni, mire a két férfi újra talpra tud állni.

Cat jól tudta kezelni a könyvdeszkát, pusztán a lába nyomásával irányította. Némi gyakorlást igényelt, hogy az ember egyenesen megálljon egy repülő könyvön, és ne veszítse el az egyensúlyát. A gettóban töltött évei alatt egyszer-egyszer használt már ilyesmit, de soha nem volt sajátja. Csak az elmúlt két hétben edzett rendszeresen, néha Summerbelle-lel együtt, legtöbbször egyedül. A Libropolis tetőin töltött évek során megtanult a magasban egyensúlyozni, és ez most hasznára vált. Majdhogynem táncmoz-

dulatokat végzett, szabadnak és pihekönnyűnek érezte magát, miközben a szél az arcát simogatta, és megcsörgette bőrdzsekijén a cipzárokat.

A legtöbb könyvmágus az orrát húzta az olyan játékszerek láttán, mint a könyvdeszka; ők azokat a könyveket becsülték, amelyeket olvasni lehetett, nem pedig reptetni. Furia nagyapja, Cassius Faerfax ellenben évtizedekkel korábban elkötelezte magát a könyvmágusi csodaművek előállítására mellett, és a rezidencián megalkotta az élő olvasólámpát és a beszélő fotelt. Egy francia férfi, név szerint Jean-Louis de Ville sem berzenkedett a hasonló kísérletektől. 1890-ben megelégtelt a nehéz könyvtári halmok cipelését, ezért olyan könyveket hozott létre, amelyek elvégezték helyette a munkát. Mindig a könyvtornyai alján heverték, és szőlítésre képesek voltak a magas könyvkupacokat mozgatni az otthonában, Auvergne-ben. Ville hiú nevet adott a találmányának, mégis feledésbe merült, de néhány évvel ezelőtt Libropolis fiatalsága újra felfedezte az alkotását, és az egyszerűség kedvéért könyvdeszkának keresztelte. Cat nyolcóról tudott, amit a városban használtak. Mivel mesélt róluk Isisnek, a nő nem sokkal később két példánnyal tért vissza a rezidenciára. Mivel a könyvekben önálló könyvmágusi energia lakozott, Cat is használni tudta őket, még ha nem is olyan sokáig, mint egy könyvmágus; néhány perc múltán a földre süllyedtek, és csak napokkal később lehetett őket újra elindítani.

A Marduk erődítményét körülvevő síkátorokat most már csak az őrszemek és a megijesztett kereskedők népesítették be. Az alvilági főnök verőlegényei mintha nem tudtak volna elhatározásra jutni, hogy először bent segítsenek-e a piócainvázio elleni harcban, vagy a könyvdeszkás lányokat kapják el. Néhányan fegyverekkel és pisztolyokkal tüzeltek a bujtogatókra.

Az egyik golyó hajsza hóján eltalálta Catet, miközben éles ka-nyart írt le, és nyaktörő sebességgel száguldott az árusító standok ponyvái felett. Ösztönösen lehajolt, hogy a golyóknak kisebb felületet kínáljon. A felcsapott könyv a lába alatt mintha fickándozott volna, de ez csak a levegő ellenállásának a következménye volt. Jean-Louis de Ville nem ilyen sebességre alkotta meg a könyveket; olyan volt, mintha egy teherhordó szamarat hajsolt volna a lóver-

senypályán. Öt, legfeljebb hat percük maradt, aztán először Cat könyve fog a földre ereszkedni, kicsit később pedig Summerbelle-é is. Addig mindent meg kell tenniük, hogy a tetőn állomásozó mesterlövészek figyelmét eltereljék Isiról és Furiáról.

Cat intett Summerbelle-nek. Itt lent kellő zűrzavart keltettek. A fiatal könyvmágus a lobogó hajával éppen kikerült egy sortüzet. Aki a feketepiac nyugalma felkavarta, nem úszta meg barátságos figyelmeztetéssel. Marduk jól idomította a gorilláit.

Cat és Summerbelle most felfelé szálltak, amíg el nem érték a tetők peremét. Cat még mélyebbre hajolt, a bal lábával még szilárdabban nyomta a könyvoldalt, és leírt egy kört. A könyvdeszka elszáguldott két orom között, és így alulról már nem találhatták el. Mindenesetre Cat nem tudta, a tetőn hány mesterlövész vette őket célba.

Amikor két meredek cseréptető között berepült egy részbe, Summerbelle húzott el felette, és a lélekkönyvével gesztikulált.

– Hárman közülük közvetlenül mögöttem voltak!

– Könyvdeszkákon?

– A seprűnek nyele van, nem?

Cat szitkozódott. – Könyvmágusok?

– Nem hiszem. De kettőnél fegyver van, a harmadiknál pedig husáng.

Most egymás mellett repültek a tetősorok között, valamivel mélyebben a repedezett, kő- és agyagcserép hegyek között. Mindent vastagon belepett a moha. Ahol az ereszcatornák és a csövek eltömődtek, a legutóbbi eső után poshadt állóvíz keletkezett. Az égen madarak verdestek, felriasztotta őket a sziréna.

Cat a tőlük jobbra, egy feljebb fekvő tetőgerincre pillantott. Hangokat hallott mögüle. Az üldözőik bármelyik pillanatban felbukkanhatnak.

– Elterelem őket! – kiáltotta Cat, miközben átrepültek egy sötét belső udvar fölött. – Onnan letről el tudod őket kapni?

Summerbelle nem gondolkodott sokáig, a könyvével irányt váltott. Egy szempillantással később elmerült az árnyékos mélységben. Cat a levegőbe ugrott, közben megfordult, és mindkét lá-

bával biztosan landolt a nyitott oldalakon. Most hátrafelé repült, és hamarosan szédülni kezdett.

De már jöttek is. Egymás után végigszáguldottak a tetőgerinc felett, majd harminc mérföld távolságból követték a lányt. A két fegyveres röptében rácélozt. Talán gyermeket remény volt, hogy Marduk emberei nincsenek felkészülve a légi támadásra.

A lány a könyvdeszkával enyhe hurkot vetett, és igencsak inába szállt a bátorsága, amikor látta, hogy a két férfi milyen lelki nyugalommal céloz rá, fittyet hányva a sebességre és az ellenszélre.

A következő pillanatban átrepültek a belső udvar fölött. Egyikük sem pillantott le.

Summerbelle ezúttal letett a tűzvarázslásról. A hátsó férfit mintha láthatatlan kéz ragadta volna meg a levegőben, amely fejfelé lefelé a legközelebbi tetőnek csapta. A kiáltása tetőcserepek robajával ért véget. Az egyik mesterlövész egy mélyből feltörő légnyomás találta el, az oromnak vágódott, amely a becsapódástól összeomlott.

A harmadik férfi viszont már átért az udvar felett, és a fegyvere csövével még mindig Catre célzott. A lány meredek emelkedésre kényszerítette a könyvdeszkáját, majd rögtön utána újra lesiklott, és balra kanyarodott. A golyó mellette süvített el, és betört egy koszos tetőablakot. Hátrafelé reptében Cat egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, a karjával kalimpált, és majdnem fennakadt egy falon, amely látszólag a semmiből bukkant fel. Amikor újra félig-meddig biztonságosan állt, látta, ahogy Summerbelle utoléri a mesterlövészt. A férfi éppen meg akart fordulni, és rátüzelni, amikor Summerbelle, miközben elrepült mellette, ököllel fejbe verte. A férfi felkiáltott, és megingott. Mintha a fegyverébe akart volna megkapaszkodni, majd hirtelen nem volt már könyv a lába alatt. A könyvdeszka nélküle száguldott tovább, és egy pocsolyába toccsant. A férfi az oromnak csapódott, bukfencet vetett, majd eltűnt a tető túloldalán.

Másodpercekkel később Summerbelle Cat mellett volt, aki éppen repülési irányba fordult, ezúttal sokkal óvatosabban.

Cat szíve a fülében dübörgött. – Ez nem volt rossz.

– Eltalált?

– Mérföldekkel elhibázta. – Cat rámosolygott. – Tényleg, igazán lenyűgöző.

Summerbelle arca kipirult, talán csak a megerőltetés miatt. – Visszafordulunk? Ha minden simán ment, akkor a többiek már az épületben vannak.

Cat szétnézett, további ellenfeleket keresett, de egyet sem látott. Mégsem bízott a nyugalomban. – Van egy jobb ötletem.

Summerbelle felvonta az egyik sötét szemöldökét.

– Követjük őket – mondta Cat.

– A terv...

– Meg lehet változtatni. – Elképzelhető, Finniannek szüksége van rá. Neki pedig egészen biztosan szüksége van a fiúra. – Talán segítségre szorulnak.

Summerbelle vonásai elkomorultak. – Tartjuk magunkat ahhoz, amit megbeszeltünk.

– Akkor még nem tudtuk, milyen könnyű lesz ez itt fent.

– Könnyű? – Summerbelle ránca a két szemöldöke között elmélyült.

Cat előre mutatott. – Az utolsó terem arra van. Próbáljuk meg.

– Nem, mi...

Cat már nem figyelt rá, ezért újra növelte a könyvdeszkája sebességét.

6.

A fehér ló mintha súlytalanul lebegett volna a szarva hegyén, amely karnyi széles pengéként nyúlt ki a homlokából. Fejjel lefelé fordították a helyiség közepén. A mellső lábai vízszintesen álltak el a testétől, a hátsó lábai kinyújtva felfelé mutattak. Furia csak második pillantásra vette észre a vékony drótokat, amelyekkel a mennyezetre rögzítették; azok tették lehetővé a bizarr egyensúly-mutatványt.

Nem tudott visszaemlékezni, látott-e már valaha ilyen irtózatos, ugyanakkor szép dolgot. Az állatot kitömték, élethűen preparálták olyan testhelyzetben, amelyet magától soha nem tudott volna felvenni.

– Ez igazi egyszarvú?

– Az utolsó – mondta Finnian.

Furia és Isis váltottak egy pillantást.

– A preparálás Marduk második legnagyobb szenvedélye a könyvmágusi kézműves termékek után – Finnian olyan gyorsan akarta átszelni a termet, amilyen gyorsan csak lehetséges, de Furia és Isis egy tapodtat sem mozdultak. Mindketten felfelé bámultak az egyszarvúra, amely előttük lebegett a magas csarnokban.

– Ő tömi ki őket? – szaladt ki Isis száján. – *Könyvönkívülieket?*

– Az ember formájúak nem érdeklik. Csak a többi.

Furiának olyan érzése támadt, hogy fedezékbe kell vonulnia, mert Isis bármelyik pillanatban felrobbanhat.

– Tudnak erről az összekötő emberei az Akadémiáról? – kérdezte az egykori ügynök.

– Ezt neked kellene tudnod – felelte Finnian. – Te dolgoztál nekik, nem én. – Egy pillanatig úgy tűnt, mintha Isis meg akarná ragadni a fiú karját, hogy magához húzza. Le volt gyengülve, de még mindig egyetlen mozdulattal el tudta volna törni a fiú csukló-

ját. – A könyvpiócák nem fogják örökké feltartóztatni a többieket. Bármelyik pillanatban felbukkanhat itt is egy őrzárát.

A fiú rejtekutakon vezette őket ide a tetőről, folyosók és udvarok útvesztőjén át. A könyvtár csupán kőhajításnyra volt. A falak mögött egyértelműen hallatszott a férfiak hangja, szitkok és undorodó felkiáltások kuszasága, miközben próbáltak úrrá lenni a piócainvázión.

A terem mennyezete boltíves volt, akár egy régi vasútállomás csarnokáé, koszos üvegtáblákból tákolták össze. A tompa nappali fényel szemben is észre lehetett venni a finom rácsot, amely kívülről feszült az üveg fölött. Hosszú vezetékekről lámpák lógtak, de mind ki volt kapcsolva. Ennek ellenére a mozgásérzékelő aktivált egy sor pontsugarat, amely a leglátványosabb kézműves tárgyak némelyikét fehér fénybe borította.

A vitrinekben és üvegrekeszekben több tucatnyi kitömött kiállítási tárgy sorakozott. A legtöbbjük állat volt és mesebeli lény, amelyeket Furia nem tudott meghatározott könyvhöz kötni. Állt ott egy gyerek nagyságú krokodil két lábon, esernyőt tartott és pipázott. Egy medvelány, aki tele volt aggatva ékszerrel, és a két fiával nézegette magát egy magas szecessziós tükörben. Egy oroszlán, amely királyként ült a trónon, agancs-koronát viselt. Egy nyúlpart bokszmérkőzés ronda utánzataként állítottak be, két majom egy pókerasztalnál kártyázott, egy zebra pedig a savannán ügetve dermedt bele a mozdulatba. Mindegyik állat olyan ismertetőjelekkel bírt, amelyek megkülönböztették őket a hagyományos fajtársaiktól. A majmok denevérszárnyat viseltek, az oroszlánnak hat lába volt, a nyulaknak emberi keze. Az óriási hattyúszárnyak a zebra hátán úgy néztek ki, mintha a következő pillanatban a levegőbe emelnék.

A meg nem világított üvegszekrényekben és a polcokon további alakok veszték a homályba. A falakon fejek függtek, amelyeket lemezekre montíroztak, megdöbbenő keveréklények kísértetiesen emberi vonásokkal. Az egész teremben szörme, vegyszer és molyirtó szaga szállt.

Finnian meghúzta Furia karját. – Tovább kell mennünk!

A lány pár lépést botorkált a fiú mögött, és számtalan üveg-szempár pillantását érezte magán. Kényszerítenie kellett magát,

hogy ne nézzen oda, miközben a félhomályban további csoportokkal benépesített fülkék mellett haladtak el; mind meghökkenítő jeleneteket formáltak. Már rég rosszul volt, és egyre rosszabbul lett.

Felbukkant előttük egy kétszárnyú kapu, amely a gyűjtemény második termébe vezetett. A Szentély térképe Finnian szerint a harmadik csarnok egy félreeső helyiségében található. Ő maga soha nem járt ott, de hallotta Marduk embereit erről beszélni. Cat volt az egyetlen, aki ezen helyiségek egyikét egyszer már látta belülről. Akkor a második csarnok tetején át mászott be.

Finnian éppen elég szélesre tárta az ajtót, hogy be tudjanak pillantani. Figyelmeztetően felemelte az egyik kezét.

– Mi az? – kérdezte Isis türelmetlenül.

A fiú megfordult, és egyik ujját a szája elé emelte. Abból az irányból, amelyből jöttek, láрма szűrődött be a termen át. Több férfi is volt az első csarnokban, és valaki sikertelenül rángatta a kilincset; Finnian a lopott kulcsával bezárta maga után. Valaki tett valami megjegyzést, néhányan nevettek, majd a csoport visszasietett a könyvtár felé.

– Rendben – mondta Finnian, és besurrant az ajtón.

A második csarnok is tele volt vitrinekkel és szekrényekkel. A könyvmágia történetének tárgyait tárolták bennük, történelmi személyiségek töltőtolltartóitól kezdve tintatartókon és írótübökön át terjedelmes nyomdagépekig, amelyeken korai könyvmágusi műveket állítottak elő. Cat bizonyára az egyik polcra lopta el a mumifikált könyvmágus kezét, amelyet aztán átadott Finniannek. Egy-egy könyvet is lehetett látni, még ha nem is sokat; azoknak ott volt Marduk könyvtára.

Már a terem félénél jártak, amikor Furiát hátulról elkapták. Isis figyelmeztető pisszegéssel az egyik polcra tolt. – Finnian! – súgta. A fiú megfordult, látta, hogy a nő a mennyezetre mutat, és Furia mellé furakodott a polcokhoz.

A boltíves üveg alatt valami mozgott, alig láthatóan a külső oldalon húzódó vasrács hálója előtt. Aprócska volt, nem nagyobb egy szitakötőnél. Egy szívdobbanással később négy további pont követte egyenlő távolságban.

– Origamik – suttozta Isis. – És nem a mieink.

Furia azt hitte, csak a rezidencia könyves katalombáiban élnek; az ősei ott alkották meg az első origamikat, hogy a port felcsipe-gessék a polcokról. A Faerfax család azonban hamarosan elvesztet-te az ellenőrzést a teremtményei felett. Az origamik gátlástalanul sokasodtak, és immár több ezren éltek a végtelen folyosókon. Ké-sőbb Isis és Ariel voltak azok, akik úgy határoztak, néhányat be-tanítanak, és küldöncként alkalmaznak. Hogy Marduk is kémnek használja őket, az a meglepetés erejével hatott.

– Túlontúl sok könyvmágia – mondta Isis. – Ilyesminek egyál-talán nem szabadna itt előfordulnia.

– Figyelmeztetned kellett volna rájuk! – súgta szemrehányóan Furia Finnian irányába.

– Én nem tudtam róluk – felelte a fiú. – Lehet, hogy csak itt, a termekben alkalmazza őket.

– Cat sem említette őket soha – mondta Furia elgondolkodva.

Az öt origami madárból álló sor magasan a fejük fölött lebegett tova. Furia ki tudta venni a hajtogatott körvonalukat, a hegyes szárnyukat és a szögletes tagjaikat.

Még mielőtt Isis ügyködni kezdhett volna a fűzője csatjaival, Furia már ki is nyitotta a lélekkönyvét, és felhasított egy oldalszívet. A papír rétegei között úgy izzottak fel a betűk, akár a fémcirádák a kovács tűzében.

– Hadd csináljam én! – kérte Isist, és a csarnok mennyezete alatt szálldosó öt aprócska pontra összpontosított. Éppen alakzatot váltottak, széles háromszöggé váltak, és lefelé ereszkedtek.

Furiának gombóc volt a torkában, amikor a titkos szavakat az oldalszív belsejéből felolvasta, olyan halkán, hogy még a közvetlen közelében álló Finnian sem hallhatta.

A középső origami lángra kapott, nekirepült egy másiknak, és azt is meggyújtotta. Két másodperccel később egy harmadik is lángolt. A két szélső izgatottan verdesett jobbra és balra. Furia az egyikre összpontosított, gondolatban ő maga is hőlökéssé vált, felszáguldott a terem mennyezetére – ám egy hajszállal elvétette. Alábecsülte a kis kém ügyességét. Sietősen előreugrott, újra megpillantotta maga fölött, majd felolvasta a következő mondatot az oldalszívből.

Az origami sercegye tűnt el a lenyűgöző füstfelhőben, rögtön ezután hamu szitált lefelé. Most már csak egy maradt.

Isis utánaeredt, de Furia beérte. – Elcsípem.

Az origami sietősen repült a második csarnokba vezető csukott bejárat felé. Ha egy kicsit nagyobb lett volna, mint egy igazi madár, akkor nem fért volna át az aprócska résen a kapu fölött. Így viszont éppen arra tartott.

Furia forróságot lövellt az origami után, akár egy szerszámj nyílvevője. Már egy pillanattal azelőtt, hogy a nyíl a keretbe fúródott, érezte, hogy elvétette a célt. Az origami bebújt a résen, és megmenekült.

Szitkozódva rohant a kapuhoz, fel akarta tépni, és követni a papírmadarat az első terembe, de elkésett vele, Finnian ezt az átjárót is bezárta maguk mögött.

Furia büntudatosan pillantott vissza Isisre, ám ő csak vállat vont. – Gyere, sietnünk kell! – Lehet, hogy egyszerűen csak túl fáradt volt ahhoz, hogy szemrehányást tegyen.

– Figyelmeztetni fogja Marduk embereit!

– Ők már feltehetően amúgy is rég tudják, hogy a könyvpióákat csupán elterelő hadműveletnek szántuk. – Finnian az órájára pillantott. – Késésben vagyunk. Valószínűleg néhányan már úton vannak, hogy mindent átkutassanak, és megkeressék a behatolókat.

Egy szempillantással később elérték a harmadik terembe vezető kaput.

7.

A levegőből Cat felismerte azt a helyet, amelyen át egyszer már behatolt Marduk erődítményébe. Akkor éjszaka jött, gyalogosan a tetőkön át. Azóta hatalmas rácsot raktak az üvegre. A pokolba kívánta Mardukot, ezt a helyet és az egész átkozott tervet.

– Forduljunk vissza! – mondta Summerbelle.

Cat megrázta a fejét. – Finnian ott lent van valahol.

– Isis és Furia magukkal fogják vinni, ha eltűnnek innen. – Volt valami Summerbelle hangjában, amire Cat felkapta a fejét. Mintha titokban osztozna az aggodalmán.

Rendes esetben a három terem tetejét őrizték, de Marduk alvezérei biztosan bevezényelték ezeket a férfiakat is. Az erődítmény egy másik részéből hangok zűrzavara szállt fel. Cat azon tűnődött, mennyi ideig fogják még a könyvpiócák lefoglalni a bandát.

Summerbelle hirtelen hurkot vetett, és vad cikkcakkban egy szomszédos oromhoz repült. Cat még éppen látta ott fent az árnyat, egy fegyveres alakot. Summerbelle nekifeküdt az ellenszélnek, miközben a lélekkönyve verdeső oldalait felhasította, és életre hívta a táncoló betűk kódét, amely szorosan körülölelte a mesterlövészt. Lövés csattant, de a semmibe talált, és végül Summerbelle célba ért, lendületet vett a rúgáshoz, majd nagy sebességgel előrelendült a szópára közepe felé. Egy szívdobbanásnyi idő múltán puffanás hallatszott, majd egy kiáltás, és a fegyver nagy ívben elrepült. A férfi követte, lecsúszott a ferde tetőn, majd eltűnt az orom mögött. A betűfelhő kipukkant, majd elhalványult.

– Ennyi erővel céltáblát is ragaszthatnánk a homlokunkra! – kiáltotta Summerbelle, amikor visszatért Cathez.

– Fel tudod emelni a rácsot?

A könyvmágus mélyebbre ereszkedett, amíg már csak embermagasságban lebegett a tető fölött. A három terem fentről egy régi

gyárcsarnokra emlékeztetett. Mindegyik boltíves üvegtető akkora volt, mint egy kosárlabdapálya. A rácsháló, amely az üvegtáblákat fedte, nagyobb magasságból filigránnak nézett ki, de közelebről szilárd acélszerkezetnek bizonyult. A távolság a fém és az alatta lévő üveg között úgy karhossznyi lehetett.

– Ha megpróbálom fentről könyvmágiával szétörni, a fél üvegtető beomlik – állapította meg Summerbelle rövid megfontolás után. – Egy szempillantás alatt az egész banda itt teremne. És azt sem tudom megmondani, működne-e. Lehet, hogy csak az üveg törne be, a rács pedig sértetlen maradna. Arról nem is szólva, mekkora katasztrófa lenne, ha Finnian és a többiek éppen alatta haladnának el.

Cat gyorsan átgondolta. – Nem tudod... mit tudom én, felhajlítani?

Summerbelle még lejjebb ereszkedett, leguggolt a könyvön, és éppen annyira előrehajolt, hogy meg tudja érinteni a fémét. A rács rúdjai vastagabbak voltak, mint az ujjai. Egy sóhajtással újra felgyenesedett. – Esély sincs rá.

– Nem azért mondd ezt, mert...

– Ha tudnék segíteni Finniannek és a többieknek, megtenném!

Cat még soha nem látta őt ilyen elkeseredettnak. – Te félted őt – mondta halkán.

Egy lélegzetvételnyi ideig Summerbelle kitért a pillantása elől, de aztán összeszedte magát, és bólintott. – Őt és Furiát. Még nem áll készen. Kezdetől fogva elleneztem, hogy magunkkal hozzuk. – Újra a méretes rácsos boltívre pillantott, amely acél- és üvegdombként hevert előttük. Egyszerre csak hunyorított. – Várj!

Cat térdre ereszkedett, hogy szükség esetén elő tudja rántani a könyvdeszkát. – Vannak még?

Summerbelle lassan elindult. Néhány yarddal előbbre lebegett, majd ismét megállt. Cat erőlködött, hogy megtalálja a helyet, amelyre Summerbelle mered, de semmit nem tudott kivenni.

– Ott, arra! – Summerbelle kinyújtott karral az ív legmagasabb pontjára mutatott. Nyilvánvaló volt, hogy minden más előnye mellett még irigylésre méltóan éles szeme is volt.

Cat mellé siklott, és ugyanabba az irányba kémlelt. Semmi. Csak egyik négyzet alakú rácsmező a másik mellett, ugyanakkorák, mint alattuk az üvegtáblák.

– Meg kell nézmem. – Summerbelle továbbrepült, és figyelmesen szétnézett, lát-e további ellenfeleket. A környező sikátorokból sok-sok ember lármája hallatszott fel hozzájuk, és az erődítmény könyvtári részén is zűrzavar uralkodott.

Cat mellette maradt, amíg el nem érték az ív gerincét. Alattuk a vasrács minden irányba szélesedett, olyan pontosan, mint a négyzethálós papír.

– Erre gondoltam. – Summerbelle leereszkedett annyira, hogy a könyvdeszkája nyitott borítója a rudakra feküdt.

És akkor Cat is észrevette. Hihetetlen, hogy Summerbelle ilyen nagy távolságból felfedezte a két sarokvasat. A négyzetes rácsmező egyik oldalába foglalták bele őket, és legfeljebb ujjnyi szélesek voltak.

– Úgy látszik, itt le lehet ereszkedni – mondta Summerbelle. – Hogy megjavítsák az üveget, vagy bármilyen más karbantartási munkához.

Tehát ezért emelték ilyen magasan az üvegre a rácsot. A munkások hason fekvé kúszhattak, és elérhették azokat a helyeket, amelyeket a csarnok belsejéből csak körülményesen, állványzattal lehetett volna megközelíteni.

A négyzetrácsot a szemközti oldalon erős lakat biztosította. Ha sikerül kinyitniuk, akkor felpattinthatják a rácsot, akár egy csapóajtót.

– Elbír sz vele? – kérdezte Cat.

Summerbelle az egyik kezével megérintette a lakatot. – Szokványos szerkezetnek tűnik. Megpróbálhatom belülről kipattintani, és némi szerencsével más nem fog összetörni közben. – A nyelve hegyével a metszőfogain játszott, miközben gondolkodott. Aztán így szólt: – Talán eltart egy ideig. Fedezned kell.

Cat szülei, mindketten könyvmágusok, soha nem tudták megérezni, hogy az egyetlen lányuk nem bír könyvmágusi képességekkel. Így rejtély maradt a számára, hogyan is védje meg Summerbelle-t, ha ismét felbukkan Marduk egy csapata.

– Az egyik üvegtáblát ennek ellenére be kell törnünk – mondta Summerbelle elgondolkodva.

– Még mindig jobb, mint a fél tetőt. – Cat érezte, hogyan gyorsul a szívverése, még jobban, mint korábban, miközben a férfiak üldözték a tetőkön át. A lapos hátizsákjában rejtőztek a betörő szerszámai, volt közöttük üvegvágó és pumpa is. Egyetlen üvegtáblával boldogulni fog.

Summerbelle a könyvdeszkájáról a szomszédos rácsmezőre lépett, és a lakat mellé fektette a nyitott lélekkönyvét.

– Rendben – mondta. – Próbáljuk meg!

8.

Várj! – parancsolta Isis, és felemelte az egyik kezét. – Ez itt...
– Csapda? – Furia olyan magától értetődően fejezte be a mondatot, mint a szenvedélyes olvasó, aki száz könyvből ismeri ezt a kijelentést. Ugyanakkor ő maga is érezte, mire gondolt Isis. A levegőt átszótták a könyvmágusi energiák, még a fény is elsárgult könyvlapok színét öltötte magára.

Mindketten Finnianre pillantottak, aki a harmadik terem végében megállt mellettük. Mintha valamit mondani akart volna, kérésbeesve keresgélte a szavakat, és közben egy gyerek gyámoltalanságával nézett rájuk, mint aki nem érti, mi történik vele. Furiának egy csapásra eszébe jutott, mikor találkozott már egyszer ezzel a tekintettel: fél éve, amikor Isis apját szembesítették a ténnyel, hogy a nevelt lánya könyvönkívüli. Akkor változott meg a múlt, és vele együtt Celestian emlékezete. Ezt senki nem tudta félvállról venni. Az emberi értelmet nem arra teremtették, hogy a régi emlékeket újak írják felül. A saját agyuk manipulációját tehetetlenül megélni több volt, mint amennyit egyes emberek el bírtak viselni.

De ők mind végigmentek rajta, így Furia ösztönösen felismerte, mi történik éppen Finniannel. Hozzásietett, megfogta a kezét, és próbálta a fiú csillogó tekintetét megkötni.

– Finnian – mondta csitítóan –, mi történik itt?

– Valami... más – bökte ki hebegve.

A lány rémülten kereste a változás jelét. Ő maga indította el a múlt változását, csupán egyetlen aprócska részlettel, amikor Siebensternt rávette, hogy a tizenkilencedik században megírja a nappal és az éjszaka határán született lány történetét. Ezáltal a jelenben Isis éppen ezzé a lánnyá vált, könyvönkívülivé, Siebenstern egyik könyvéből. Furia azt hitte, ennek a manipulációnak már az összes kihatását felismerte, de talán valamit nem vett még észre.

És minél tovább gondolkodott rajta, annál egyértelműbben érezte, mire gondol Finnian: olyan volt, mintha láthatatlan színpadi munkások félretolnák az emlékezete kulisszáit, és a kellékek kicserélődnének.

– Marduk – suttogta Finnian. – Ő könyvönkívüli... és könyvmágus!

– Ez... – Lehetetlen, akarta volna mondani Isis, amikor neki is ugyanolyanná vált a tekintete, és egy csapásra világossá vált számára, hogy ő maga rá az élő ellenpélda.

A könyvönkívüliek nem lehetnek könyvmágusok. Egykor ez a könyvmágia világának rendíthetetlen törvénye volt. Mind azt hitték, Isis az egyetlen kivétel. Most viszont elhalványult ennek a törvénynek a megingathatatlansága, és a helyére új lépett: *természetesen* könyvönkívüliek is bírhatnak könyvmágusi erővel. Egyik szívdobbanásról a másikra képtelenséggé vált, hogy valaha is másként hitték.

Most még viszont jelen voltak a régi tudásuk maradványai, mint egy elolvasott könyvoldal betűi, amelyek a következő oldal papírján áttűnnek. Nem merült minden feledésbe, és lehet, soha nem is fog, mint ahogy halványan mindannyian tudatában voltak, hogy Isis egykor ember volt, nem pedig könyvönkívüli. Olyan érzés volt, mintha a múlt a szemük előtt változna meg. A következőképpen fokról fokra tárultak fel.

– Marduk könyvmágus – mondta Isis elhaló hangon. – Mindig is az volt.

És ezzel minden megváltozott. A terve ostobaság volt, a célja elérhetetlenné vált.

Az időbe való beavatkozás egyik képtelen vonatkozása az volt, hogy az ember soha nem ismerte fel azonnal a változást. Csak ha szemtől szemben állt vele, akkor értette meg az igazságot. Így volt ez Celestiannel is, fel kellett ismernie, hogy sok minden, amit a nevelt lányáról tudni vél, nem felel meg többé a valóságnak – és most ők is így voltak ezzel. Finnian volt az első, aki ráébredt, és most megértette Furia és Isis is, hogy hirtelen más játékszabályok érvényesek.

A könyvönkívüliek *lehetnek* könyvmágusok.

– Ekkora szívást! – dűnnyögte Furia, amikor a változás első következményére rádöbbsent. Cat holmi páncélszekrény ajtajáról beszélt, amely a kincseskamrába vezet, súlyos acélfalról a harmadik terem hátsó falában. Mögötte őrzik, ezt Finnian hetekkel korábban közölte már velük, Marduk legválogatottabb kézműves tárgyait. Ezen kincsek legértékesebbike a Szentély térképe volt.

Most viszont nem láttak maguk előtt mást, csak egy egyszerű faajtót, amely mögött egy takarítószeres kamrát várna az ember, nem pedig egy Marduk-féle bűnöző kincseit. Minden betörő egy szál dróttal ki tudta volna nyitni a primitív zárat – ha nem lett volna ennek az ajtónak olyan aurája, olyan erőteljes könyvmágiai kisugárzása, hogy néhány lélegzetvételnyi időre betűk táncoltak Furia szeme előtt.

– Ez nem jó jel – suttopta Isis.

– Ki tudod nyitni?

– Remélem. – Isis két lépést tett előre, amíg már csak egy emberhossznyira volt az ajtótól. Lassan kinyújtotta a karját, és úgy tartotta a tenyerét, mintha máris a fát érintené. – Marduk bentről könyvlapokkal biztosította. – Lehunyta a szemét, és összpontosított. – Nem ismerem fel, milyen könyvből származnak. Ha tudnám, egyszerűbb lenne.

– Én semmit nem érzek – mondta Finnian olyan hangon, amely már majdnem a sajátjának hangzott. Az első döbbenete elmúlt, lassacskán újra a régi lett.

– Van Marduknak valamilyen kedvenc könyve? – kérdezte Isis.

– Majd biztos a gazemberekből álló bandája orrára köti!

– Ha könyvmágus – akadozva beszélt, mintha még mindig nehezeére esne elfogadni mindezt –, akkor kell, hogy legyen lélekkönyve.

Furia felkapta a fejét. – Azt gondolod, a *lélekkönyvből* tépett ki oldalakat, és azzal biztosította az ajtót?

A csőrös könyv megremegett a kezében. A ráncos nyaka teljes hosszában előkígyózott a könyvborítóból, és felegyenesedett: – Egyetlen könyvmágus sem...

– Ennek a háznak az ura nem szokványos könyvmágus – vágott a szavába Isis. – Ő könyvönkívüli. És ha nem tévedek – megint

egy kis szünetet tartott, miközben az érzékei a másik oldalon lapuló szavak után tapogatóztak –, akkor a saját lélekkönyvéből hullott ki.

– Ez lehetséges? – kérdezte Furia megütközve.

– Ezek a könyvoldalak az ajtó túoldalán... Át vannak itatva erővel. Ilyesmit csak az képes létrehozni, aki szokatlanul szoros kapcsolatban áll vele. Nem hiszem, hogy elegendő volna, ha ezek egyszerűen csak a kedvenc könyvének az oldalai lennének. Most már eléggé biztos vagyok benne, hogy a lélekkönyve lapjai. Majdnem olyan érzés, mintha Marduk maga állna az ajtó mögött.

Finnian hátrapillantott. A kiállítási tárgyakkal teli polcok eltorsolták a kilátást, így nem lehetett rálátni a középső csarnok bejáratára, ahol Furia hagyta megszőkni az utolsó origamit. – Mostanra már biztosan figyelmeztették őket. Egészen biztosan errefelé tartanak.

A kapukat bezárták, de egy erőteljes támadásnak nem tudnának ellenállni.

– Majd nekem gondom lesz rá. – Furia olyan hevesen lóbálta a csőrös könyvet, hogy a nyak vadul elhajlott, és szitokáradatot szórt magából.

Isis erőteljes arccsontja mintha még jobban kiugrott volna, mint egyébként. – Tartóztassátok fel őket, amilyen sokáig csak tudjátok! Csupán elegendő időre van szükségem, és ki tudom nyitni az ajtót. Lehet, hogy Marduk erős, de kétlem, hogy olyasmit tudna létrehozni, ami egy Siebenstern könyvönkívülit feltartóztat.

Azt mindenesetre tudták, hogy Marduk nem Siebenstern regényeiből származó könyvönkívüli. Furia időközben a legtöbbet már elolvasta, a rosszakat is, amióta a rezidencia könyvtárának lyukait be tudta tömködni a Villa Angelosanto példányaival. Egyikben sem volt szó semmiféle Mardukról. Ez sokkal inkább az ókori Babilon egyik védőistenének a neve volt, és úgy lehet, Marduk maga a bálvány, aki valamelyik mitológiai gyűjteményből hullott ki a menedékhelyekre.

Ehhez jött még hozzá Marduk kapcsolata az Akadémiával. Amikor a legenda szerint az emberek megépítették Babel tornyát, hogy elérjék az eget, magukra haragították az istent, aki lerombol-

ta az építményt, és megbüntette őket az istenkáromlásért. Addig a föld összes népe egyetlen nyelvet beszélt – a rejtélyes adamita nyelvet –, de onnantól kezdve nem érthették meg többé egymást. Ádám nyelve feledésbe merült, a népek közötti megértés vereséget szenvedett, a helyére bizalmatlanság és viszály lépett.

Ezek értelmében az Adamita Akadémia neve az ókori Babilon nyelvére vonatkozik, Marduk városára, és szimbolikus értelmet nyer: olyan kormányt kell létrehoznia, amely minden könyvmárgust egyesít, ahogyan azt egykor az ősnyelv tette.

Isis közelebb lépett a semmitmondó ajtóhoz. – Valami él mögötte.

Finnian a homlokát ráncolta. – Valakit bezárt? Éppen a legdrágább kacatjával?

– Talán fogoly – felelte Isis. – De inkább ő. Finnian, menj Furiával a kapuhoz! Segíts neki Marduk embereit feltartóztatni, ameddig csak lehetséges! – A pisztolytáskájából előhúzta az ezüst automata pisztolyát, és a fiúnak nyújtotta. – Tessék, fogd!

A fiú elhúzta a száját, ellenőrizte, hogy a pisztoly ki van-e biztosítva, és Furiával együtt elszaladt.

Pillanatokkal később a második terembe vezető zárt kapu előtt álltak. A két magas ajtószárny zárva volt, Finnian elrejtette a nehéz kulcsot. A hangok, amelyeket egész idő alatt hallottak a könyvtár irányából, egyre közeledtek.

– Ennek most gyorsan kell mennie! – Furia kinyitotta a csőrös könyvet. – Húzd be a fejed!

A hosszú nyak összezsugorodott, amíg már csak a sárga hegye állt ki a könyvborítóból. – Nincs fejem – felelte a könyv sértődötten –, csak csőröm!

Furia a nyitott könyvet a padlóra fektette, és elé guggolt. Summerbelle megtanította, hogyan kell egy kézzel felhasítani az oldalszívet, de megbízhatóbb volt a jól bevált régi módszer: fel emelt egy oldalt, és a két tenyere közé szorította. Amikor szép lassan széthúzta a kezét, a papír két rétegre hasadt. Közöttük izzott az oldalszív, fehérarany fény, amely a kötésből a papírra ragyogott. Közben betűk váltak láthatóvá, egy olyan nyelv betűi, amelyet Furia nem értett, mégis gond nélkül fel tudott olvasni. Amikor

megtette, és közben arra összpontosított, ami a szándékában állt, a csőrös könyv fénye az ajtó zárját izzó világosságba borította, a kulcslyukba bújtt, majd másodpercekkel később újra előtört belőle. Akár az égő benzin nyoma, a fény mindkét ajtószárny mentén fellobogott, végigszáguldozott a sarkain, majd a zárnál újra egyesült. A két téglalapot teljes egészében ragyogó vonalak övezték.

A világosság tükröződött Finnian szemében. – Ez fel fogja tartóztatni őket?

– Nem örökké. Talán egy ideig. – Furia maga is alig tudta, mit csinál. Ilyesmit idáig csak akkor tett, ha nyugodtan akart olvasni a szobájában; olyankor néha így biztosította az ajtót. Ám a legveszélyesebb behatoló, akit távol akart tartani, az öccse volt, Pip – nem pedig egy felbőszült, elvetemült bűnözőkből álló horda.

Számtalan láb trappolt a második termen át feléjük. A kapu túlloldaláról hangok hallatszódtak.

Finnian két kezében tartotta a pisztolyt, és az ajtóra szegezte. Furia visszanézett a terem hátsó felébe. Nem látta Isist és a kamrába vezető ajtót, mert az útjában álltak az üvegekkel, dobozokkal és ládákkal teli polcok.

– Isis? – kiáltotta, de nem kapott választ.

Egy kéz kintről megrázta a kaput.

– Isis?

Egy heves ütés, valaki nekivetette magát. A jobb ajtószárny megremegett a sarokvasakban. A fény a fa körül kicsit lüktetett, majd megnyugodott.

A lélekkönyve első borítója kicsit felemelkedett, amikor előmászott alóla a csőr, és a nyakát Furia irányába tekerte. – Öt perc – krárogott. – Talán hat. Semmi esetre sem több.

Finnian vonásai némileg ellazultak. Még nem kell a férfiakra lőnie, akikkel három hónapig együtt élt.

– Isis! – kiáltott hátra Furia. – Hogy állsz?

Most sem kapott választ.

– Mit csinál?

Furia lázasan gondolkodott, ő maga mit tudna tenni, hogy a támadást kivédje. De a könyvmágia nem harcművészet volt, még ha ez idáig azt a látszatot is keltette. Olyan hatalom volt, amely

a könyveket és az olvasókat összekötötte egymással; ellentmondott a természetének, ha arra használták, hogy embereknek ártson, ezért néha védekezett, és téves csapásokat mért. Furia gond nélkül életre tudott kelteni egy maréknyi lenyűgöző, ám ártalmatlan káprázatot, de ezek aligha fogják Marduk embereit elrettenteni. Minden más több gyakorlást és kevesebb gátlást követelt. Isis és Summerbelle mesterfokon űzték ezt, és együtt éltek a következményeivel. Furia viszont csak feltételesen állt erre készen.

Finnianból rekedt szitkozódás tört elő.

Még mielőtt a lány felismerte, min izgatta fel magát a fiú, a csőrös könyv rikácsolni kezdett: – Vigyél el innen! Gyorsan!

A fénycsíkokból mindkét ajtószárny alól kukacok kígyóztak elő, olyan fehérek, mint a spagetti, és rövidebbek, mint egy ujjperc. Először csak ketten voltak, majd fél tucat, végül olyan sok, hogy Furia egy pillantással már nem is tudta őket megszámolni. Az elsők már közeledtek a csőrös könyvhöz, amely még mindig kinyitva hevert a földön. Az izzó oldalszív fenntartotta az ajtózarat, miközben a könyv remegett félelmében.

Finnian több férget szétaposott, ám az ép példányok tovább vándoroltak a kövön, és a csőrös könyv irányába másztak.

Furia felkapta a földről, de ügyelt rá, hogy az oldalszív ne aludjon ki. Amint a könyvmágusi folyam megszakad, az átjáró biztosítása is megszűnik. Az emberek a túloldalon bizonyára tudták ezt; nem ok nélkül tolták át a piócákat a résen.

– Lehet, hogy bűnözők – mondta Finnian –, de nem mind ostoba.

Furia szétnézett. Mivel csak kevés könyv volt a terem polcain, a piócák itt csak mérsékelt pusztítást tudnak végezni. Marduk emberei inkább számoltak ezzel a veszteséggel, csak hogy a betolakodókat elkaphassák.

– Van másik kijárat?

– Tudomásom szerint nincs. Még az üvegtetőt is rács védi, amióta Cat betört.

Furia minden erejével egy több féregből álló gombolyagra taposott, amely kézként akart a nadrágszárán felkapaszkodni. A cső-

rös könyv remegett a kezében, de derekasan fenntartotta az oldalszív erejét.

Újra testek csapódtak kívülről az ajtónak. A világosság az ajtószárnyak körül enyhén szikrázott, majd újra helyreállt.

Finnian ismét az átjáróra célzott a pisztollyal. Öt lépésre álltak tőle, több tucat könyvpióca nyüzsgött előttük a padlón. A legtöbb Furia irányába mozgott.

– Ez sokáig már nem lesz így jó. – Újra Isist szólította. – Isis! Hogy állsz?

Ezúttal hallott valamit, valami nyögésfélt.

- Rendszerben – mondta a csőrös könyvének gyors elhatározással.
- Mennyi ideig fogja bírni a torlasz, ha becsukod az oldalszívet?
- Nem sokáig – krákolta a könyv.
- Nem lehetne pontosabban?
- Talán két perc, talán kevesebb, mint egy. Honnan tudjam?
- Remek – mondta Finnian.
- Isis! – ordított hátra Furia. – Most hátramegyünk. Egy perced van!

Robaj. Az első pillanatban Furia azt hitte, Marduk emberei betörték, de a lárma az ellenkező irányból jött.

Finnian a bal kezével kitörölte az izzadságot a szeméből, miközben a másikkal továbbra is a kapura célzott. – Ez szerinted is úgy hangzott, mint: *Hé, emberek, megcsináltam?*

A robaj megismétlődött, ám ezúttal olyan hangosan, mintha a tető egy darabja beomlott volna. A csőrös könyv összerezett.

– Gyertek ide! – kiáltotta Isis. – Gyorsan!

Furia és Finnian fellélegeztek.

– Vagyis nem, állj, maradjatok távol!

Elszántan bölintottak egymásnak, és futásnak eredtek. Futás közben Furia becsukta a csőrös könyvet, így a kapuval fenntartott kapcsolat megszakadt. A szeme sarkából látta, hogy a világító vonalak pislákolni kezdenek, mint a hibás neoncsövek. A túloldalról ismét nekivetődött valaki.

Futás közben Furia kapkodta a levegőt. A terem hátsó felében furcsa szag terjengett.

Isis egyenesen állt Marduk kincseskamrája előtt, és befelé nézett. Az ajtó bedőlt, a sarokvas kitört a keretből. Lángok táncoltak a fa körül, és Furia csak néhány másodperc elteltével értette meg, hogy a könyvlapok égtek alatta, amelyeket az ajtó védelmére rögzítettek oda – Marduk lélekkönyvének az oldalai. Teljesen mindegy, hol tartózkodik, legkésőbb ebben a pillanatban fájdalmasan érzi, hogy a dolgok a főhadiszállásán kicsúsztak az ellenőrzése alól.

– Menjetek... hátrébb – bökte ki Isis ziháló lélegzettel.

– Mindjárt itt lesznek – felelte Furia. – Nincs több időnk!

Rövid habozás után ő és Finnian előrébb léptek, amíg mindketten be tudtak pillantani Isis mellett a kis helyiségbe. A szúrós szag elfedte az elszenesedő lélekkönyv oldalainak égett bűzét.

Valami él mögötte – mondta Isis az előbb.

A kamra alig volt nagyobb, mint öt yardszor öt yard, alacsony mennyezetű, sötét téglafalú. A falak mentén emelvényeken szokványos tárgyak heverték üvegburák alatt: az egyikben egy régi, bőrkötéses könyv, egy másikon valaminek a maradványai, talán, egy kőtábláé. Egy harmadik búra alatt edény állt, valószínűleg urna. A többi dolgot, amelyet Marduk a magánkiállítására részeként őrzött, alig lehetett felismerni, olyan rosszak voltak a fényviszonyok. Az egyetlen fényforrás egy tűztáblából szűrődött ki, amely egy csípőmagasságú oszlopon feküdt a kamra közepén. Fehéres-sárgás lángok lobogtak benne, mintha éppen most szították volna.

– Nyílt tűz? – kérdezte Finnian. – Éppen itt?

Isis bólintott. – Már égett, amikor az ajtó megadta magát.

Mögöttük újra felhangzottak a terem kapuját érő ütések és lökések.

– Ez nem szokványos tűz. – Isis hangja fátyolos volt. Csodával volt határos, hogy egyáltalán meg tudott még állni a lábán.

– Hol van a térkép? – kérdezte Furia.

Isis a lángokra mutatott. – Valószínűleg mögötte, éppen a helyiség túloldalán.

Furia a világosságba pislogott, de nem tudta kivenni, mi található a lángokon túl a sötétben. Néhány lélegzetvételnyi ideig elhaltalmasodott rajta a kívánság, hogy belépjen a kamrába, megkerülje a tűztálat, és magához vegye a Szentély térképét. Furia mégis elég

józan maradt ahhoz, hogy feltegye magának a kérdést, hogy ez valóban az ő kívánsága-e, nem pedig sokkal inkább valami más ösztönzi. A levegő olyannyira telítve volt könnyvmágiával, hogy aligha tudta volna megmondani, hol ér véget az ő ereje, és hol kezdődik az az idegen energia, amely itt már bizonyára régóta hat.

– Nem mehetünk be – mondta Isis, miközben mindhárman úgy néztek befelé a hétköznapi kamrába, mint akit megigéztek. – Az ott olyan régi és hatalmas, hogy...

Abban a pillanatban a tűz sziszegve lövellt a mennyezetig, elvált a táltól, és állatként ugrott a földre. Ott kinyújtózott, újra felfelé fújta magát, lobogó kinövései támadtak, majd a lángokból alakot formált: arctalant, de megközelítően emberit. Hét láb magas volt, és aszott, akár az égő faágak, olyan félelmet keltő, mint egy dzsinn, aki dühödten bújjik elő a palackjából.

– Fornax vagyok – csendült fel ekkor sercegő visszhanggal. – Én vagyok a Nagy Könyvtár réme. Én vagyok az Alexandriai Láng.